

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῇ Ἑξωτ.φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Μαρτίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 12

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 81)

«Κατὰ τὴν γνώμην μου, κύριε Ζώρ-
λιγκ, ἀπήντησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς ἀφ' οὗ
μετὰ προσοχῆς παρετήρησε τὸν πλέοντα
ὄγκον, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε οὔτε
φάλαινα, οὔτε πλοῖον ναυαγισμένον. . .
Εἶνε ἀπλούστατα... πάγος ! Μάλιστα !..

— Πάγος ; !.. ἀνέκραξα ἐκπληκτος.

— Ὁ Οὐρλιγκερλῆς ἔ-
χει δίκαιον, εἶπε τότε πλη-
σιάσας ὁ Τζεμ. Βέστ. Εἶνε
τεμάχιον ὀγκοπάγου, τὸ ὁ-
ποῖον παρσύρθη ὑπὸ τῶν ρευ-
μάτων. . .

— Μὰ ἕως ἐδῶ-κάτω ; ..
ἕως τὸν τεσσαρακοστὸν τέ-
ταρτον παράλληλον ; ἥρω-
τησα ἀπορώ.

— Αὐτὸ συμβαίνει ἐνίοτε,
κύριε· ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοί-
αρχος. Οἱ πάγοι φθάνουν
καὶ πάρα κάτω ἀκόμη. Κα-
τὰ τὸ 1828, εἰς γάλλος θα-
λασσοπόρος, ὁ πλοίαρχος
Μπλωσέλλ, συνήντησε πά-
γους παρὰ τὸ Ἀκρωτήριο,
εἰς τὰ νότια τῆς Ἀφρικῆς.

— Τότε λοιπὸν αὐτὸς ἐδῶ
θάναλυσθ' πολὺ γρήγορα . . .
εἶπα ἐκπληκτος, διότι ὁ ὑ-
ποπλοίαρχος Βέστ μὲ ἠξίωσε
τόσση μακρὰς ἀπαντήσεως.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ
ὑποπλοίαρχος· μάλιστα κατὰ
μέγα μέρος θάνελύθη ἤδη,
καὶ αὐτὸ ποῦ βλέπομεν τώρα
εἶνε ὅ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ ὀλό-
κληρον βουνὸν πάγου, τὸ ὁ-
ποῖον θὰ ἐξύγιζεν ἑκατομμύ-
ρια τόνων !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ
πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐξῆλθεν
ἐκ τοῦ ὑποστέγου. Παρατη-
ρήσας τὸν ὁμίλον τῶν ναυ-
τῶν, διηυθύνθη πρὸς τὴν πρῶ-

ραν, καὶ ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις χα-
μηλοφώνως μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου, ὁ
ὁποῖος τῷ ἐνεχείρισε τὸ τηλεσκόπιόν του.

— Εἶνε πάγος, εἶπεν, ἀφ' οὗ παρε-
τήρησεν ἐπ' ὀλίγον τὸ ἀντικείμενον τῆς
γενικῆς προσοχῆς· καὶ εἶνε εὐτύχημα
ποῦ ἀναλύεται, διότι ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς
ἤμπορούσε νὰ πάθῃ σημαντικῶς, ἂν ἔ-
πιπτεν ἐπάνω του νύκτα.

Καὶ ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐξηκολού-
θησε νὰ βλέπῃ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου.
Μοῦ ἔκαμιν ἐντύπωσιν ἡ ἐπίμονος προ-
σοχή του. Ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του,

ἐκράτει τὸ τηλεσκόπιον καὶ το διηύθυ-
νεν ὁλονὲν πρὸς τὸ ἀντικείμενον μὲ τό-
σῃν σταθερότητά, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι οἱ
φακοὶ τοῦ ὀπτικοῦ ὄργανου ἔγιναν φα-
κοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τὸ πρόσωπόν
του ἐστίζετο ἀπὸ μεγάλας κηλίδας ὡ-
χράς, καὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐξέφευγον
λέξεις ἀόριστοι, ὡς παραληρήματα. . .

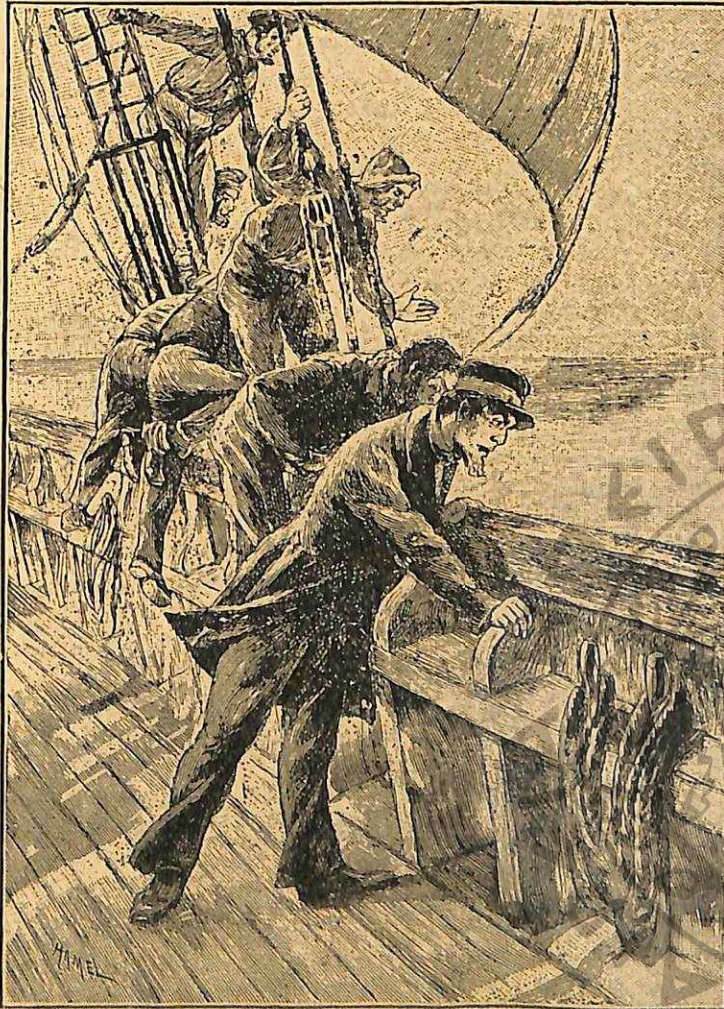
Ὁ Ἄ λ β ρ α ν ο ς, πλέων ὁλοτα-
χῶς, εἶχεν ἤδη πλησιάζῃ ἀρκετὰ τὸ τε-
μάχιον τοῦ ὀγκοπάγου. Ὀλίγον ἀκόμη
καὶ τὸ πλοῖόν μας θὰ ἀντιπαρήρχετο,
ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοι-
άρχου, ὁ ναύκληρος ἐχαλάρω-
σεν ἐλαφρῶς τοὺς κερνοῖκας
(σ κ ὁ τ ε ς) καὶ ἡ γολέτ-
τα, λοξοδρομήσασα, διηυθύνθη
πρὸς τὸν ὀγκοπάγον.

Ἐμάντευα τί συνέβαιναν
εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ πλοιάρχου
μας. Τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ
πάγου προήρχετο ἀπὸ τὰ μυ-
στηριώδη πελάγη, ὅπου κατὰ
διάνοιαν ὁ Λάν Γκὺ ἐφέρετο
ἀκαταπαύστως. Ἦθελε λοι-
πὸν νὰ το ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον,
νὰ το προσεγγίσῃ . . . ἴσως
καὶ νὰ παραλάβῃ ἐξ αὐτοῦ
κανὲν σύντριμμα. . .

Ἦδη ἀπείχομεν μόλις ἡ-
μισυ χιλιόμετρον ἀπὸ τοῦ ὀγ-
κοπάγου, καὶ ἡδυνήθην νὰ
τον ἐξετάσω. Ὡς παρετηρή-
θη, τὸ κεντρικόν του ὕψωμα
ἀνελύετο πανταχόθεν καὶ ἀ-
πέσταζε κατὰ μῆκος τῶν
πλευρῶν. Ὁ ἥλιος τοῦ Σε-
πτεμβρίου ἐκεῖνου εἶχεν ἀκό-
μη ἀρκετὴν δύναμιν, ὥστε νὰ
ἐπιφέρῃ πλήρη τὴν τῆξιν, καὶ
ἦτο βέβαιον, ὅτι πρὸ τοῦ τέ-
λους τῆς ἡμέρας, οὐδὲν θὰ
πέμενεν ἐκ τοῦ ὄγκου ἐκεῖ-
νου.

Ὁ πλοίαρχος Λάν
Γκὺ ἐξηκολούθει νὰ τον πα-
ρατηρῇ, χωρὶς νὰ ἔχῃ πλέον
ἀνάγκην τηλεσκοπίου. Ἦρ-
χισε μάλιστα νὰ διακρίνε-
ται ἐπ' αὐτοῦ ἐν σῶμα ξέ-

«Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρότερον ἀπὸ τὸ πτώμα, τὸ ὁποῖον ἔδλεπε...»
(Σελ. 94, στήλ. α'.)

νον, τὸ ὁποῖον ἀνεφαίνετο ἐφ' ὅσον ἐπρω-
χῶρει ἡ τῆξις, — κάτι τι ἀόριστον καὶ
ὑπομέλαν, κατακείμενον ἐπὶ τοῦ λευκοῦ
στρώματος τοῦ πάγου. . .

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἐκπληξὴν μας
καὶ τὴν οἰκτὴν μας, ὅταν διεκρίναμεν
καθαρὰ πρῶτα μίαν χεῖρα, ἔπειτα ἓνα
πόδα, ἔπειτα ἓνα κορμὸν, ἔπειτα μίαν
κεφαλὴν, — ὅχι γυνά, ἀλλὰ σκεπασμέ-
να μ' ἐνδύματα σκοτεινοῦ χρώματος. . .

Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα μάλιστα, ὅτι
τὰ ἀνθρώπινα ἐκείνα μέλη ἐκινούν-
το. . . ὅτι αἱ χεῖρες ἐκείναι ἐτείοντο
πρὸς ἡμᾶς. . .

Τὸ πλήρωμα δὲν ἡδυνήθη νὰ συγκρα-
τήσῃ μίαν κραυγὴν, ἡ ὁποία θὰ ἠκούσθη
βεβαίως μέχρι τοῦ πάγου.

Ἄλλ' ὅχι! τὸ σῶμα ἐκεῖνο δὲν ἐκι-
νεῖτο, δὲν ἐφαίνετο ζῶν. . .

Ἐκύτταξα τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ.
Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρότερον ἀπὸ τὸ
πτῶμα, τὸ ὁποῖον ἐβλεπε. . . ἀπὸ τὸ
πτῶμα τὸ ὁποῖον μᾶς ἤρχετο ἐπὶ τοῦ πά-
γου ἐκεῖνον, ἀπὸ τὰς ἐσχατίας τοῦ Ἀν-
ταρκτικοῦ!

Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμωμεν, τὸ ἐκάμα-
μεν ἀμέσως πρὸς παραλαβὴν τοῦ δυστυ-
χοῦς ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τίς οἶδε μήπως ἔζη
ἀκόμη. . . Ἄλλως τε, τὰ θυλάκιά του
πιθανὸν νὰ περιεῖχον τεκμήρια, ἱκανὰ νὰ
βεβαιώσουν τὴν ταυτότητά του, νὰ μας
εἰπουν ποῖος εἶνε. . . Μετὰ τοῦτο, προ-
πεμπόμενον ὑπὸ συντόμου προσευχῆς, τὸ
ἀνθρώπινον ἐκεῖνο λείψανον θὰ ἐρίπτε-
το εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὸ ἀ-
πέραντον κοιμητήριον τῶν ναυτικῶν,
τῶν ἀποθνήσκόντων εἰς τὴν θάλασ-
σαν! . .

Ἡ γολέττα, κατόπι καταλλήλου
διατάξεως τῶν ἱστίων της, ἐστάθη σχε-
δὸν ἀκίνητος ἡ λέμβος κατεβιβάσθη
καὶ ἐπέβησαν αὐτῆς ὁ ναύκληρος μετὰ
δύο κωπηλατῶν. Μετ' ὀλίγον ἐφθασαν
εἰς τὸν πάγον, ὅπου ἀπεβιβάσθησαν ὁ
Ὀυρλιγκερλῆς μετὰ τοῦ ἐτέρου τῶν κω-
πηλατῶν ἐπρωχώρησαν πρὸς τὸ πτῶμα,
τὸ ἐσῆκωσαν, ὁ μὲν ἐκ τῶν ποδῶν ὁ δὲ
ἐκ τῶν χειρῶν, καὶ το μετέφεραν ἐντὸς
τῆς λέμβου, ἡ ὁποία διὰ συντόμου κω-
πηλασίας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖον. Τὸ
πτῶμα, παγωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι
ποδῶν, ἀπετέθη παρὰ τὴν βάσιν τοῦ
πρωαίου ἱστού.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ ἔσπευσε νὰ
το πλησιάσῃ, καὶ το παρατήρησεν ἐπὶ
μακρόν, ὥς ἂν ἤθελε νὰ το ἀναγνω-
ρίσῃ. . .

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἦτο ναυτικός.
Ἡ ἐνδυμασία του πάρα πολὺ τετριμ-
μένη, ἀπετελεῖτο ἀπὸ μάλλινον παν-
ταλόνιον, χιτῶνιον ἐμβαλωμένον, ὑπο-
κάμισον σάγιον χονδρὸν, καὶ ζωστήρα
περιβάλλοντα δις τὴν ὀσφύν του. Οὐδε-
μία ἀμφιβολία, ὅτι εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ
πολλῶν ἡδὴ μηνῶν, — ὀλίγας ἡμέρας

ἴσως ἀφ' ἧς παρεσύρθη εἰς πλοῦν ἐπὶ
τοῦ πάγου ἐκεῖνου.

Δὲν ἐφαίνετο περισσότερον ἀπὸ τεσ-
σαράκοντα ἐτῶν ἄνθρωπος, μολοντί ἡ
κόμη του ἦτο ἡδὴ ὑπόλευκος. Καθ' ὑ-
περβολὴν ἰσχνός, ὠμοῖαζε πρὸς σκελε-
τόν, περισφιγγόμενον ἀπὸ δέρμα διαφα-
νές. Βεβαίως εἶχεν ὑποστῇ τὸ φρικῶδες
μαρτύριον τῆς πείνης, πρὶν ἀποθάνῃ,
κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀπαισίου του τα-
ξειδίου.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ ἠνώρθωσε
τὴν κεφαλὴν τοῦ πτώματος, ἀνεσήκωσε
τὴν κόμην του καὶ προσεπάθησε νὰ δια-
κρίνῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ὑπὸ τὰ πα-
γωμένα βλέφαρα. Κατόπιν ἀνέκραξε
μετὰ λυγμῶν :

— Ὁ Πάττερσων ! Ὁ Πάττερσων !

— Ὁ Πάττερσων ! . . . εἶπα ἐκ-
πληκτός.

Μοὶ ἐφάνη ὅτι δὲν ἐγνώριζα διὰ πρῶ-
την φορὰν τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἀλλὰ δὲν
ἐνεθυμούμην ποῦ τὸ εἶχα ἀκούσῃ, ἢ ποῦ
τὸ εἶχα ἀναγνώσῃ.

Τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ὄρθιος,
διέτρεξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βραδείως
τὸν ὀρίζοντα, ὥς ἂν ἡτοιμάζετο νὰ δώσῃ
διαταγὴν νὰ στρέψωμεν τὴν πρῶραν πρὸς
νότον. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατὰ διαταγὴν
τοῦ Τζέμ. Βέστ, ὁ ναύκληρος ἐβύθισε
τὰς χεῖρας εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ νεκροῦ
καὶ ἀνέστυρεν ἐκεῖθεν ἓν μαχαίριον, μίαν
ταμβακοθήκην κενὴν καὶ ἐν δερμάτινον
σημειωματάριον, μὲ μεταλλίνην μολυ-
βδίδα.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ ἐστράφη, καὶ
καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ουρλιγκερλῆς ἔτει-
νε τὸ σημειωματάριον πρὸς τὸν Τζέμ.
Βέστ,

— Φέρ' ἐδῶ ! εἶπε.

Σελίδες τινὲς ἦσαν πλήρεις σημειώ-
σεων, τὰς ὁποίας ἡ ὑγρασία εἶχεν ἐξα-
λείψῃ σχεδὸν καθολοκληρίαν. Ἀλλ' ἐπὶ
τῆς τελευταίας, ὑπῆρχον λέξεις τινες
εὐδιάκριτοι ἀκόμη φαντασθῆτε δὲ ὑφ'
ὁποίας συγκινήσεως κατελήφθη, ὅταν
ἤκουσα τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ νάνα-
γινώσκῃ διὰ τρεμούσης φωνῆς :

Ἡ Ἰάνα . . . ν ἡ σ ο ς Τ σ ἄ-
λ α λ . . . ὁ γ δ ο η κ ὁ σ τ ῆ τ ρ ῖ τ η
... Ἐ κ ε ῖ ε ὑ ρ ῖ σ κ ο ν τ α ἰ
ἄ κ ὁ μ η . . . ὁ π λ ο ῖ α ρ χ ο ς
Ο ὕ ῖ λ λ ι α μ Γ κ ὕ κ α ἰ π ἔ ν-
τ ε ἄ ν δ ρ ε ς ἔ κ τ ο ὕ π λ η-
ρ ὴ μ α τ ο ς τ ῆ ς Ἰ ἄ ν α ς . . .
ὁ δ γ κ ὁ π α γ ο ς, ἐ π ῖ τ ο ὕ ὁ
π ο ῖ ο υ ε ὑ ρ ῖ σ κ ο μ α ἰ, π λ ἔ ε
δ ι ἄ μ ἔ σ ο υ τ ο ὕ π α γ ο φ ρ ἄ γ-
μ α τ ο ς . . . Τ ἄ τ ρ ὀ φ ῖ μ α θ ἄ
μ ο υ λ ε ῖ ψ ο υ ν . . . 13 Ἰ ο υ-
ν ῖ ο υ . . . δ ἔ ν ἔ χ ω π λ ἔ ο ν
τ ῖ ν ἄ φ ἄ γ ω . . . Σ ἡ μ ε ρ ο ν
... 16 Ἰ ο υ ν ῖ ο υ . . . θ ἄ π ο-
θ ἄ ν ω . . . »

Καὶ ὑπὸ τὰς γραμμὰς ταύτας ἐν ὁ-
νομα, μία ὑπογραφή : Πάττερσων.

Πάττερσων ! Τότε τὸ ἐνεθυμήθη !
Ἦτο ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Ἰάνας . . .
ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς ἀγγλικῆς γολέττας
ἡ ὁποία εἶχε διασώσῃ τὸν Ἀρθούρου
Πύμ καὶ τὸν Δίρκ Πέτερς μετὰ τὸ ναυ-
άγιον τοῦ Κράμπου . . . ἡ ὁποία
εἶχε φθάσῃ μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ...

ἡ ὁποία εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τῶν ἰθα-
γενῶν . . . ἡ ὁποία εἶχεν ἀνατιναχθῇ
εἰς τὸν ἀέρα διὰ τῆς ἐκρήξεως τῆς πυ-
ριτιδαποθήκης. . .

Ἦσαν λοιπὸν αὐτὰ ὅλα ἀληθῆ ; . .
Ὁ Ἐδγάρ Πέε εἶχε γράψῃ λοιπὸν ὡς
ιστορικός, καὶ ὅχι πλέον ὡς μυθιστο-
ριογράφος ; . . . Τῶντι εἶχεν ὑπ' ὄψει
τοῦ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Γόρ-
δωνος Πύμ ; . . . Τῶντι εἶχον γνωρισθῇ
καὶ συνάψῃ σχέσεις αὐτοὶ οἱ δύο ; . . . Ὡ-
στε λοιπὸν ὑπῆρξεν Ἀρθούρος Πύμ ; . . .
Καὶ πράγματι εἶχεν ἀποθάνῃ δι' αἰφνι-
δίου καὶ οἰκτροῦ θανάτου, ὑπὸ περιστά-
σεις μὴ γνωσθείσας ἔτι, πρὶν προσφύσῃ
νὰποπερατώσῃ τὴν διήγησιν τοῦ παρα-
δόξου του ταξειδίου ; . . . Καὶ μέχρι
ποίας μοίρας εἶχε προχωρήσῃ, ἀπελθὼν
ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ μετὰ τοῦ Δίρκ
Πέτερς ; . . . Καὶ πῶς ἀμφοτέροι κα-
τώρθωσαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀ-
μερικὴν ;

Ἐνόμιζα ὅτι θὰ χάσω τὸν νοῦν μου,
ὅτι ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ παρεφρόνουν,
ἐγὼ, ὁ ὁποῖος ὀνόμαζα πρὸ ὀλίγου πα-
ράφροντα τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ ! . .
Ἀλλ' ὅχι ! δὲν θὰ εἶχα ἀκούσῃ κα-
λὰ . . . δὲν θὰ εἶχα ἐννοήσῃ. . . Αὐτὰ
ὅλα θὰ ἦσαν γεννήματα τῆς ἐξημμένης
φαντασίας μου . . . μία παραίσθησις . . .
μία ὀπτική ἀπάτη ! . .

Καὶ ἐν τούτοις, πῶς νὰ παρίδω, πῶς
νὰμψισθῇ, πῶς νὰ διαψέσω τὴν
μαρτυρίαν, τὴν εὐρεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νε-
κροῦ τοῦ ὑποπλοίαρχου τῆς Ἰάνας,
τὴν ὁμιλοῦσαν τόσον σαφῶς καὶ κατη-
γορηματικῶς ; Καὶ πῶς νὰ μου μείνῃ
πλέον ἔχνος δισταγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας,
ἀφότου ὁ ὑποπλοίαρχος Τζέμ. Βέστ, φυ-
χρότερος καὶ ἡρεμώτερος, κατώρθωσε νὰ
ναγνώσῃ κατόπι καὶ ἄλλας λέξεις ἀπὸ
τὸ ἡμίδεστον ἐκεῖνο χειρόγραφον ; . .

Ἰδοὺ αἱ φράσεις, αἱ ἀπαγγελθεῖσαι
ὑπὸ τοῦ Τζέμ. Βέστ :

« Ἀ π ὁ τ ῆ ς 3 Ἰ ο υ ν ῖ ο υ π α-
ρ α σ υ ρ ὁ μ ε ν ο ς π ρ ὸ ς β ο ρ-
ρ ἄ ν, ἔ κ τ ῆ ς ν ῆ σ ο υ Τ σ ἄ-
λ α λ . . . Ἐ κ ε ῖ ε ὑ ρ ῖ σ κ ο ν τ α ἰ
ἄ κ ὁ μ η . . . ὁ π λ ο ῖ α ρ χ ο ς
Ο ὕ ῖ λ λ ι α μ Γ κ ὕ κ α ἰ π ἔ ν-
τ ε ἄ ν δ ρ ε ς ἔ κ τ ο ὕ π λ η-
ρ ὴ μ α τ ο ς τ ῆ ς Ἰ ἄ ν α ς . . .
ὁ δ γ κ ὁ π α γ ο ς, ἐ π ῖ τ ο ὕ ὁ
π ο ῖ ο υ ε ὑ ρ ῖ σ κ ο μ α ἰ, π λ ἔ ε
δ ι ἄ μ ἔ σ ο υ τ ο ὕ π α γ ο φ ρ ἄ γ-
μ α τ ο ς . . . Τ ἄ τ ρ ὀ φ ῖ μ α θ ἄ
μ ο υ λ ε ῖ ψ ο υ ν . . . 13 Ἰ ο υ-
ν ῖ ο υ . . . δ ἔ ν ἔ χ ω π λ ἔ ο ν
τ ῖ ν ἄ φ ἄ γ ω . . . Σ ἡ μ ε ρ ο ν
... 16 Ἰ ο υ ν ῖ ο υ . . . θ ἄ π ο-
θ ἄ ν ω . . . »

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Τῆς Σαλαμῖνος κύματα
ἀφροστεφανωμένα,
μὲ τὸ Σταυρὸ ποῦ ἐγκάρδιωσε
ναυτάκια ἀνδρειωμένα.

Ἐνα κομμάτι τούρανου
μὲ τοῦ Ὀλύμπου χιόνι
καὶ τὸν ἀνίκητο Σταυρὸ
ποῦ χριστιανούς φτερώνει.

Ἡ Δόξα τα ἐζωγράφισε
ᾠδὴν τὸν πέπλο τῆς ὥρα, α,
κ' ὑψώθη ἡ γαλανόλευκη
τοῦ Ἐθνους μας Σημαία !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΦΙΛΗΜΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΑΝΑΤΟΣ τοῦ Τιμο-
λέοντος Ι. Φιλήμο-
νος, τὸν ὁποῖον με-
κράν πομπήν, —
κατὰ τὴν τελευ-
ταίαν του ἐπιθυ-
μίαν, — ἀλλὰ
μὲ μεγάλην
συγκίνησιν ἐκή-
δυσαν αἱ Ἀθη-
ναι τὴν παρελ-
θοῦσαν ἐβδομά-
δα, ἠκούσθη με-
τὰ λύπης βαθυτάτης
καὶ εἰλικρινοῦς. Τὸ ὄ-
νομά του ἦτο γνωστό-
τατον καὶ ἀγαπητό-
τον, ὅχι μόνον μεταξὺ τῶν
Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ
τῶν ξένων· μᾶ δὲ φωνῇ ἀ-
νωμολογήτῃ πανταχόθεν, ὅτι ὁ πρόωρος
οὗτος θάνατος ἀπεστέρησε τὴν νεωτέραν
Ἑλλάδα τῆς μᾶλλον χαρακτηριστικῆς
φυσιογνωμίας της.

Τί ἦτο ὁ Τιμολέων Φιλήμων ;

Λόγιος, συγγραφεύς, δημοσιογράφος,
ρήτωρ, πολιτικός, βουλευτής, δῆμαρ-
χος, ἑφορος τῆς Βιβλιοθήκης τῆς
Βουλῆς . . . καὶ τὰ λοιπὰ.

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἠξιώθησαν
τῶν ἰδίων τίτλων καὶ κατέλαβον τὰ
ἴδια καὶ ἀνώτερα ἀξιώματα, χωρὶς ὅμως
νὰποκτήσουν οὔτε τὴν φήμην, οὔτε τὸ
γῆτρον ἐνδὲς Τιμολέοντος Φιλήμονος.

Τί ἦτο λοιπὸν ὁ Τιμολέων Φιλήμων;
Δὲν ἦτο τίποτε . . . τίποτε ἐξ ἐκείνων,
τὰ ὁποῖα ὀρίζονται μὲ μίαν λέξιν, μὲ ἓνα
τίτλον. Οἱ τίτλοι καὶ τ' ἀξιώματα δι'
αὐτὸν ἦσαν δευτερευούσης σημασίας.

Ὅχι ! ἡ ἀξία δὲν ἐδόθη εἰς τὸν Φι-
λήμονα οὔτε διὰ ψήφων, οὔτε διὰ Βα-
σιλικῶν Διαταγμάτων. Ἡ ἀξία του ἦτο
ἐσωτερικὴ ἀξία, προσωπικὴ ἀξία, ἡ ὁ-
ποία καὶ ἡ ἀξία. Διὰ τοῦτο, καὶ ἐκτὸς
τῆς ἀρχῆς ὅταν ἦτο, καὶ ἀνευ τινὸς ἀ-
ξιώματος ὅταν ἔζη ὡς ἰδιώτης, δὲν ἀπέ-
βαλλε τὸ γῆτρον του, δὲν ἔπαυε νὰ εἶνε
ὁ πλέον δ ι α κ ε κ ρ ι μ ε ν ο ς ἁ-
ν ῆ ρ τῆς κοινωνίας μας. Διὰ μερικὸς
ἀνθρώπους, τὰ ἀξιώματα ὁμοιάζουν μὲ
τὴν λεοντήν τοῦ μύθου. Ἀρκεῖ ὀλίγος
ἄνεμος δυσμενής, διὰ νὰ μας δεῖξῃ τί
κρύπτει ἀπὸ μέσα ἡ λεοντή. . . Ἀλλ' ὁ
Τιμολέων Φιλήμων δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀν-
θρώπων τούτων. Ἀπεναντίας ! Καὶ ὅταν
ἔπαυε νὰ εἶνε δῆμαρχος, ἡ βουλευτής,
ἔμεινε πάντοτε . . . ὁ Τιμολέων Φι-
λήμων.

Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ σήμερον δὲν θά-
σας διηγήθῃ τὴν βιογραφίαν του, ἀλλὰ
θὰ προσπαθῶ μᾶλλον νὰ σας ζωγρα-
φίσω τὴν φυσιογνωμίαν του, νὰ σας ἀπο-
καλύψω τὴν μεγάλην, τὴν ἐλληνικὴν
του ψυχὴν. . .

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων ὑπῆρξε με-
ταξὺ ἡμῶν ἡ τελειότερα ἐνσάρκωσις
τοῦ ἀρχαίου ἰδανικοῦ. Ὅταν τὸν ἐβλε-
πες, ὅταν τὸν ἤκουες, ἐνόμιζες ὅτι εἶ-
χες ἐνώπιόν σου ὅχι ἓνα σύγχρονον, ἀλλ'
ἓνα ἀρχαῖον Ἀθηναῖον. Ὡραϊστάτος εἰς
τὸ πρόσωπον, εὐγενέστατος καὶ ἀριστο-
κρατικώτατος εἰς τοὺς τρόπους, εὐφραδέ-
στατος εἰς τὴν ὁμιλίαν, πολυμαθέστα-
τος, κοινωνικώτατος καὶ πλήρης γοή-
τρου, ὑπενθύνιζεν, ὅταν ἦτο μάλιστα
νεώτερος, τὸν Ἀλκιβιάδην. Καὶ αὐτὸ
ἀκόμη τὸ ἀρχαιοπρεπές τοῦ ὀνόμα, προ-
σέθετε μίαν αἴγλην εἰς τὴν ὑπαρξίν του.
Ἐλάτρευε πᾶν, τι ἐλληνικὸν καὶ ἀνεγίνω-
σκε μετὰ πάθους τοὺς ἀρχαίους συγγρα-
φεῖς. Καθ' ἐκάστην ἀνῆρχετο ἐπὶ τῆς Ἀ-
κροπόλεως, ὅχι ὡς ἀρχαιολόγος, ὅχι ὡς
ρομαντικὸς περιηγητής, ἀλλ' ὡς προσκυ-
νητὴς Ἑλλήν, ἀποτίων φόρον σεβάσμου
εἰς τὸν αἰώνιον Παρθενῶνα. Καὶ μεταξὺ
τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας εὐκλείας,
περιεφέρετο, οὕτως εἰπεῖν, ὡς πολίτης
ἀθηναῖος τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ ἐπάτει
τὸ χῶμα καὶ ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς πα-
τρίδος του. . . Κάποτε εἶδα μίαν γελοιο-
γραφίαν τοῦ Ἀννίνου, παριστῶσαν τὸν
Φιλήμονα μὲ χλαμύδα ἀρχαίαν. Ἀπὸ
τότε ἡ φαντασία μου τὸν ἐβλεπε πάντο-
τε χλαμυδοφόρον. Ὡ, πόσον ἡρμολογεῖται
ἐνδύμα τοῦτο καὶ εἰς τὸ σῶμά του καὶ
εἰς τὴν ψυχὴν του ! . .

Οἱ ξένοι προπάντων τὸν ἐθαύμαζαν.
Ὅταν μετέβη εἰς Κοπεγχάγην, ὡς
γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία
προσέφερε τὸ ἐλληνικὸν στέμμα εἰς τὸν
Βασιλέα Γεώργιον, ὁ νεαρὸς Ἀθηναῖος
ἐκάμε καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν εἰς ὁ-
λους. Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γάμων
τοῦ Διαδόχου, ὅταν ὡς δῆμαρχος ἐδε-

ξιώθη τόσοις ἐπισήμοις ξένους μὲ τὰς
ρητορικωτάτας ἐκείνας προσφωνήσεις,
κατέκτησε τὸν γενικὸν θαυμασμόν καὶ
ἐξετιμήθη ὡς ὁ γνησιώτερος τύπος ἁ-
πο γ ο ν ο υ τοῦ Περικλέους.

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων ἐπευφημήθη
καὶ ἐδοξάσθη πολλὰκις ὑπὸ τῶν συγχρό-
νων του, ὑπῆρξε δ' ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν μόνον τὸνομά του ἀντῆχει ἀνὰ τὰς
Ἀθήνας. Ἀλλ' ἡ εὐτυχέστερα περίοδος
τῆς ζωῆς του ἦσαν βεβαίως αἱ ἡμέραι τῶν
Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Εἰς τὴν ἐνέρ-
γειάν του ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ
ἐπιτυχία των. Ὁ Φιλήμων εἰργάσθη
τότε πολὺ καὶ ἐξήντησε ὅλον του τὸ
γῆτρον, ὅλην του τὴν εὐφραδίαν, ὅ-
λον του τὸ σθένος. Ἀλλ' ὁποία ὑπερ-
τάτη ἱκανοποίησις ! Τὸ Παναθηναϊκὸν
Στάδιον ἀνεκαινίσθη, ἀνέζησεν. Ἐπὶ τῆς
παλαίστρας του ἀνέλαμψαν πάλιν εὐ-
μελῆ σώματα ἀγωνιστῶν, καὶ τὸ θέαμα
ἐχειροκρότου ἐκφρονες ἐξ ἐνθουσιασμοῦ
μουριάδες θεατῶν. Δὲν ἦτο τοῦτο ἡ
πραγματοποιήσις τοῦ γλυκυτέρου ὄνειρου
τοῦ Φιλήμονος ; Δὲν κατώρθωσε νὰ πε-
ριβληθῇ πρὸς στιγμὴν αἱ νεαὶ Ἀθηναί-
μὲ τὴν αἴγλην τῆς ἀρχαιότητος, καὶ νὰ
ἐπιφοιτήσῃ πάλιν τὸ ἀρχαῖον ἰδανικόν,
καὶ νὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν ἀλησμονή-
του δόξης καὶ θριάμβου ; . .

Γνωρίζετε ἴσως, ἀγαπητοί μου, ὅτι
περὶ τοῦ Φιλοποίμενος ἐλέγχθη, ὅτι ὑ-
πῆρξεν ὁ τ ε λ ε υ τ α ῖ ο ς Ἐ λ-
λ η ν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Περὶ
τοῦ Φιλήμονος δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι
ὑπῆρξεν ὁ π ρ ὶ ω τ ο ς Ἐ λ λ η ν
τῆς νέας Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἂν ὑπῆρ-
ξεν ὁ πρῶτος, πρέπει ἄρα γε νὰ μείνῃ
καὶ ὁ μόνος ; Θά τον προβάλλω σήμερον
εἰς μίμησιν διὰ τὰς νέας ψυχάς, διὰ τὰς
νέας φιλοδοξίας ἀλλ' ὅχι τὸν Δῆμαρ-
χον, ἢ τὸν Βουλευτὴν, ἢ τὸν Ρήτορα,
ἢ τὸν Δημοσιογράφον. Θὰ προβάλλω εἰς
μίμησιν αὐτὸν τὸν Τιμολέοντα Φιλήμο-
να. Πολλοὶ βέβαια ἀπὸ σας εἰμπορεῖ νὰ
γίνουν μίαν ἡμέραν καὶ Βουλευταί, καὶ
Δῆμαρχοι, καὶ Δημοσιογράφοι, καὶ Ρή-
τορες ἀκόμη . . . τί λέγω ; καὶ Ὑπουρ-
γοί, καὶ Πρωθυπουργοί, καὶ Ναύαρχοι,
καὶ Στρατηγοὶ καὶ ὅ,τι θέλετε. Ἀλλὰ
ποῖος θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ Τιμολέων Φι-
λήμων ; Ποῖος θὰ ἐγκλείσῃ ἐντὸς τῆς ψυ-
χῆς του τὴν ἀρχαιότητα ; ποῖος θὰναφλε-
χθῇ ἐξ ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς
αὐτήν ; ποῖος θὰναδειχθῇ τόσον ὑπέροχος
καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, ὥστε νὰ
θαυμάσῃ ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐλληνικὴ
μορφή μεταξὺ τῶν συγχρόνων του ; ποῖος
θὰ ἐνσαρκώσῃ καὶ πάλιν τὸ ἀρχαῖον
ἰδανικόν ;

Ὡ, πόσον εἶνε δύσκολον νὰ πληρωθῇ
τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἄφησεν ὁ θάνατος
ἐνδὲς Φιλήμονος !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΙΛΗΜΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

— Ο Πατέρας. — Μπα! ποιος έκαμε αυτές τες ζημιές;
— Η Μητέρα. — Πώ! πώ! Πάει ο καθρέπτης! πᾶνε τὰ βάλα! ... Άμ ποιος άλλος από τον χαριτωμένο μας τόν Τάκη; Τὸ κακόπαιδο! Γι' αὐτὸ κιόλα ἐκρύφθηκε!... Ποῦ νὰ εἶνε;
— Πράγματι ὁ μικρὸς Τάκης εἶνε χρυμμένος. Ἄν καὶ εὐρίσκεται μέσα εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, δὲν φαίνεται ἐκ πρῶτης ὀψεως, διότι ἡ εἰκὼν, ποῦ βλέπετε, εἶνε μαγική.
— Ἄν ἐρευνήσετε ὅμως με προσοχήν, θὰ τὸν ἀνακαλύψετε.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 84)

Ὁ Γιαννάκης ἐπῆρεν ἓνα παξιμάδι με προθυμίαν. Ἀλλὰ μόλις τὸ ἐδάγκασεν, ἐγάλασε τὰ μούτρα του. Ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ το τρωγαλίζει σὰν τὸ ποντικάκι, καὶ νὰ το εὐρίσκη μάλιστα πολὺ νόστιμον.

— Τώρα ποῦ δὲν ἔχουμε πειὰ ψωμί, εἶπεν, ἠύραμε με τί νὰ τρώμε τοὺς ἀστακοὺς μας καὶ τὰ ψάρια μας. Ἀλήθεια, Μηλιά; Ἄ, μοῦ φαίνεται πως τὸ δικό σου εὐρημα εἶνε τὸ καλλίτερον!

— Βλέπεις; τὸ κακὸ κύμα μᾶς εὐεργέτησε.

Καὶ τὰ μάτια τῆς Μηλιάς, ἐνῶ εἶλεγε τοῦτο, ἐγέμισαν δάκρυα. Τὸ κιώτιον καὶ ὁ σάκκος προήρχοντο βέβαια ἀπὸ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον εἶχε βυθισθῇ ἐμπρὸς ἑστὰ μάτια των... Ὁ δυστυχισμένος ναύτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκον ἐκεῖνα τὰ φορέματα, θὰ ἦτο τώρα πεθαμένος, μέσα εἰς τὴν θάλασσαν... Καὶ ἂν ἡ νέα παλίρροια τοὺς ἐφερε καὶ πτώματα πνιγμένων, ὅπως εἶχεν ἰδῇ μίαν φοράν ἡ Μηλιά, κάτω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν; ὦ, τί τρόμον θὰ ἐπροξενούσεν αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς δύο!..

— Τί συλλογίζεσαι, Μηλιά, καὶ εἶσαι ἔτσι λυπημένη; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Συλλογίζομαι, ὅτι σήμερα καὶ αὔριο δὲν πρέπει οὔτε νὰ φωνάξωμε, οὔτε νὰ τραγουδήσωμε, οὔτε νὰ νανάψωμε φωτιά... Θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ θὰ μας τριγυρίσουν.

— Καὶ γιατί σήμερα καὶ αὔριο;
— Γιατί σήμερ αὔριο ἡ θάλασσα θὰ ξεβράσῃ τὸ φόριωμα τοῦ πλοίου, ποῦ ἐβούλιαξε, καὶ οἱ χωρικοὶ θὰ καταιβοῦν ἑστὴν ἀκρογιαλιά γιὰ νὰ πάρουν πράγματα.

βάζω μέσα ἀπὸ λίγα κάθε φορά καὶ σὺ θὰ τ' ἀναβάζης.

— Καὶ τί θὰ μοῦ δώσης που θὰ σε βοηθήσω; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης μειδιῶν πονηρῶς.

— Θὰ ἰδῇς! εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Μὰ τί, σοῦ λέγω.

— Θὰ σου πῶ... ἀργότερα.

— Θὰ μοῦ το δώσης σήμερα;

— Ναί.

— Τώρα εὐθὺς;

— Ὅχι, τὸ βράδυ.

— Καὶ θὰ περιμένω ὡς τὸ βράδυ;..

Πέ μου τὸ τώρα!

— Ὅχι, δὲν θὰ σου πῶ τίποτα.

Θὰ το ἰδῇς... Φθάνει μόνον νὰ ἐργασθῇς ὅπως πρέπει.

— Ἐλα λοιπόν, ἄς ἀρχίσουμε ἀμέσως.

— Ὁ σάκκος εἶνε στεγνός;

— Ὅχι καὶ τόσο πολύ.

— Τότε ἄπλωσέ μου τὴ βλούζα σου, καὶ πρόσεξε, ἄμα γεμίση, νὰ μὴ πέσης κάτω.

— Ἀφοῦ ἀναιδῶ τέσσερες φορές τὴ σκάλα, θὰ μοῦ δώσης ὅ,τι μοῦ εἶπες;

— Ὅχι... δὲν σου εἶπα τὸ βράδυ; Μὰ τί ἐπίμονος ποῦ εἶσαι!

— Ἐλα, βάνε μου τώρα παξιμάδια... Μὰ δὲν θὰ κουβαλήσης καὶ σύ;

— Πειὸ πολὺ ἀπὸ σένα... Στάσου νὰ σοῦ τα φορτώσω.

Ἡ Μηλιά ἐσώρευσε τὰ παξιμάδια μέσα εἰς τὴν βλούζαν τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Μὴν εἶνε βαρὺ; τὸν ἠρώτησε.

— Ὅχι! μὰ εἶνε τόσο ψηλά, ποῦ δὲν θὰ βλέπω πειὰ τὰ σκαλιά.

— Ἄ, κύριε Γιαννάκη! Βλέπω ὅτι δὲν ἔχεις ὄρεξι νὰ ἐργασθῇς! Ἐλα, ἐμπρός! μάρς!

Καὶ ἂφ' οὐ ἐλάφρυσεν ὀλίγον τὸ φορτίον τοῦ ἀδελφοῦ της, φορτωθῇ καὶ ἐκείνη ἓνα σωρόν, ἔβαλεν ἐμπρὸς τὸν Γιαννάκην, καὶ ἤρχισαν νὰναβαίνουν μαζί τὴν κλίμακα.

Εἰς τὸν τέταρτον δρόμον, ὁ μικρὸς ἐστάθη κατακουρασμένος καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ σπήλαιον — κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Δὲν μπορῶ πειὰ! φθάνει... εἶπε πρὸς τὴν Μηλιάν.

— Τότε λοιπόν, δὲν ἔχει τίποτε τὸ βράδυ!

— Καλὰ! μὴ μοῦ δώσης τίποτα... Τί νὰ σου κάμω; ἂφ' οὐ ἐσπασαν τὰ πόδια μου;

— Πολὺ καλὰ, ἐγὼ μόνη μου θὰ ναιβάζω καὶ τὰ ἄλλα. Ἀλλὰ μὴν μοῦ ζητήσης, γιατί δὲν θὰ σου δώσω. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ τα τρώω μόνη μου.

— Ναί! σὰν νὰ μή σε ἤξευρα! Ἐγνοῖα σου καὶ σὺ θὰ μοῦ δίνης πάντα τὸ περισσότερο καὶ τὸ καλλίτερον!

— Καλὰ, θὰ το ἰδοῦμε!

Ἡ Μηλιά κατῆλθε μόνη καὶ ἀπο-

λείωσε τὴν ἐργασίαν. Καὶ ἂφ' οὐ ἔλα πλέον ἦσαν ἀσφαλισμένα εἰς τὸ σπήλαιον, ἀκόμη καὶ τὸ ἄδειον κιώτιον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλε πάλιν τὰ παξιμάδια καὶ το ἐσκέπασε καλὰ, ἡ Μηλιά ἐφρόντισε διὰ τὸ γεῦμά των. Θὰ ἔτρωγαν μόνον μύδια, ἂφ' οὐ ἡ καμωτὴ των εἶχε χαλάσῃ καὶ δὲν εἶχε πιάσῃ κανένα ψάρι. Ἡμποροῦσαν νὰ μαγειρεύσουν κανένα ἀστακόν, ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ἐδήλωσεν ὅτι τοὺς ἐσιχάθη πλέον... τώρα ἤθελε ψάρια χωρὶς καυκάλο—καθὼς ἔλεγε.

— Πήγαινε λοιπόν νὰ τα ψαρέψης ἐσύ! τῷ εἶπεν ἡ Μηλιά δυσηρεστημένη.

Καὶ διὰ πρώτην φοράν τὰ ἀδελφὰ τὰ ἐχάλασαν. Ὁ Γιαννάκης ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν μονάχος εἰς τὸν ἐξώστην. Κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ὁ λάρος ἐτριγυρίζεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, τρέχων ἀστείότατα, καὶ κάπου κάπου ἐστέκετο καὶ ἐράμφιζε τὴν ἄμμον.

— Μπα! τί νὰ βρίσκη ἐκεῖ χάρη, ποῦ το τρώγει με τόσο ὄρεξι; ἐσυλλογίσθη ὁ Γιαννάκης.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ λάρος εὐρίσκειν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ κάτι τι στιλπνόν, τὸ κατεβρόχιζε, καὶ ἔτρεχε πάλιν ἀλλοῦ, διὰ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

— Ἄ! ξεύρω! ξεύρω! τί χαρά! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης καὶ ἀρπάσας ἓνα πτυάρι, κατῆλθεν εἰς τὰ τέσσερα τὴν κλίμακα.

— Τί ἐπαθες; Μπα! ὥστε δὲν εἶσαι πειὰ κουρασμένος; εἶπεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία ἐξῆλθε τότε καὶ ἐκείνη εἰς τὸν ἐξώστην.

Εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ σκάπη με μανίαν τὴν ἄμμον, σκυμένος καὶ φωνάζων ὅλον ἐν τὴν ἀδελφὴν του.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

Ὁ κύριος Ὑποχονδρίδης πρῶν κα-θηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ παραπονῆται αἰωνίως διὰ τὴν υἱεῖαν του. Ἐφαίνετο, ὅτι εὐρίσκειν εὐχαρίστησιν νὰ ἀπαριθμῇ τὰς ἀσθενείας του, με πολλὰς ὑπερβολὰς, ἐννοεῖται.

Εἰς τῶν συγκαθηγητῶν του τὸν συνῆντησεν ἡμέραν τινὰ καὶ τὸν ἠρώτησε τί κάμνει, προσθέτας:

— «Ἐλπίζω τώρα ὅτι θὰ εἶσαι καλλίτερα».

— «Τὸ ἐναντίον, ὅλον καὶ χειρότερα, ἀπῆντησεν ὁ καὶ Ὑποχονδρίδης» σαράντα ἡμέρες ἔχω νὰ κοιμηθῶ!»

— «Καλέ, τί λέτε; ἀπῆντησεν ὁ ἄλλος» μὰ τότε βεβαίως πηγαίνετε καλλίτερα τὴν τελευταίαν φοράν ποῦ σας εἶχα ἰδῇ, δὲν εἶχατε κοιμηθῇ ἐπὶ ἐξέδομάδας!»

—

NEON BAROMETRON

— Μαμμά! Μαμμά! ἰδὲς ἐδῶ τί ἐπίασα! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς Τάκης, εἰσβάλλων ὡς ἀνεμοστρόβιλος εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἰργάζεται ἡ μητέρα του, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀγλαΐτσας, τῆς ὀλίγον μεγαλύτερας του ἀδελφῆς, ἡ ὁποία τὸν εἶχε κυνηγήσῃ εἰς ὅλον τὸν κῆπον, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἐπίασε.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, τί εἶνε;

εἶπεν ἡ μητέρα.

Ὁ Τάκης ἤνοιξε με προφύλαξιν τὸ χεράκι του καὶ ἐπρόβαλεν εὐθὺς ἓνα περιέργον κεφαλάκι καταπράσινον, με δύο μάτια πρησμένα, ὡς νὰ εἶχον φάγῃ ἀπὸ μίαν γροδιά.

— Μπα! καλὲ αὐτὸ εἶνε βατραχάκι! εἶπεν ἡ μητέρα. Δὲν το γνωρίζεις;

— Ἄ, βατραχάκι! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγλαΐτσα, γουρλώνουσα τὰ μάτια. Τὸ καϊμένο!..

— Καὶ ποῦ το ἦρες; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Εἰς τὸ περιβόλι, ἀπῆντησεν ὁ Τάκης ἐκεῖ κοντὰ ἑστὸ βάλλο. Ἐσκυψὰ νὰ πάρω μίαν πέτρα, γιὰ νὰ τη ρίξω ἑστὸ νερό, καὶ ἀντὶ νὰ πιάσω πέτρα, ἐπίασα αὐτὸ τὸ πράσινο πρᾶγμα... Νὰ ἐβλεπες, μαμμά, πῶς ἔκανε γιὰ νὰ μοῦ φύγῃ, καὶ νάκουες τί φωνὲς ποῦ ἐβγαλε... Καὶ ἡ πάπια, ποῦ εἶνε τόσο μεγάλη, δὲν φωνάζει ἔτσι δυνατὰ. Περίεργο!

— Τί εὐμορφὸν χρῶμα ποῦ ἔχει! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα ἐγὼ τὸ λυπάμαι...

— Ἐγὼ θέλω νὰ το ἔχω πάντα, εἶπεν ὁ Τάκης. Πῶς θὰ κάμουμε γιὰ νὰ μὴ μας ψοφήσῃ;

— Τί πρέπει νὰ τοῦ δίδουμε νὰ τρώγῃ; εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα.

— ὦ, εἶνε πολὺ εὐκόλο, ἀπῆντησεν ἡ μητέρα ἀμέσως.

Καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ μεσοφύδι ἐν δοχεῖον ὕδατος, τὸ ἐγέμισεν νερόν καὶ ἔρριψε μέσα τὸ βατραχάκι.

— Μή! θὰ πνιγῇ! ἐφώναξεν ὁ Τάκης.

Ἡ μητέρα ἐχαγέλασε.

— Μὴ φοβεῖσαι, εἶπε. Ὁ βάτραχος ζῇ καὶ εἰς τὸ νερόν, ζῇ καὶ ἐξω, εἰς τὸν ἀέρα. Εἶνε ἀπὸ τὰ λεγόμενα ἀμφίβια.

— Ναί, ναί! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα ζωηρῶς τὰ ξεύρω ἐγὼ τὰ ἀμφίβια ἀπὸ

τῇ ζωολογίᾳ μου! Τί νομίζετε;...
— Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη, εἶπεν ἡ μητέρα. Πρέπει νὰ πᾶτε κάτω καὶ νὰ μοῦ φέρετε ὀλίγα πετραδάκια καὶ ὀλίγα βρύα. Καὶ σύ, Τάκη, ποῦ εἶσαι ἐπιτήδειος, θέλω νὰ μοῦ κάμῃς μίαν σκαλίτσα ἀπὸ ξύλο, μικρούλα, ὥστε νὰ χωρῇ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δοχεῖον.

— Μὰ τί χρειάζονται αὐτὰ;

— Θὰ ἰδῇτε.

Μετ' ὀλίγον τὰ παιδιὰ ἔφεραν εἰς τὴν μητέρα των ὅ,τι τοῖς εἶχε ζητήσῃ. Ἐκείνη τότε, μετὰ τὰ πετραδάκια καὶ μετὰ βρύα ἐσχημάτισεν κάτω εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἀγγείου ἓνα μικρούτσικον βράχον, καὶ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ ἔως εἰς

τὰ χεῖλη τοῦ ἀγγείου, ἔστησε τὴν ξύλινην σκαλίτσαν, τὴν ὁποίαν μετὰ πολὺν ἐπιδεξιότητα εἶχε κατασκευάσῃ ὁ Τάκης.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ μητέρα, ἂφ' οὐ ἐτελείωσαν αἱ ἐργασίαι, τὰς ὁποίας φαντάζεσθε μετὰ πόσῃ περιέργειαν παρηκολούθουν τὰ παιδιὰ, — καὶ τώρα τὸ βαρόμετρον εἶνε ἀπὸ μέταλλον! εἶπεν ὁ Τάκης.

— Βαρόμετρον; ἀνεφώνησαν μ' ἐν στόμα ὁ Τάκης καὶ ἡ Ἀγλαΐτσα.

— Μάλιστα, βαρόμετρον! Σὰς φαίνεται παράξενον, εἶ;

— Μὰ ἐγὼ ξεύρω πῶς τὸ βαρόμετρον εἶνε ἀπὸ μέταλλον! εἶπεν ὁ Τάκης.

— Εὐερετε νὰ μοῦ πῆτε εἰς τί χρησιμεύει τὸ βαρόμετρον; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

